SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Glædelig Jul!

15. DECEMBER — NUMMER 24

87. AARGANG — 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 24. | 15. December 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mormonerne er bedre end deres Rygte.

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

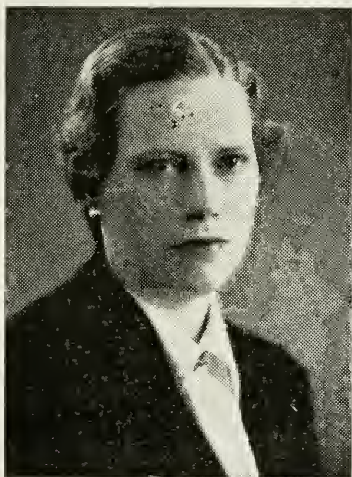
OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D

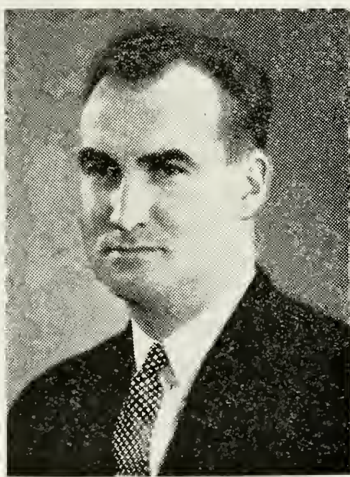
SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

JULEHILSEN.

Vi føler os meget lykkelige ved at kunne tilbringe endnu en Jul sammen med vore Brødre og Søstre i Kirken her i Danmark. Naar vi betragter den Ufred, der hersker om os, er det i Sandhed en stor Lykke for os at bo i et Land, hvor der hersker Fred, og hvor der findes Tro paa Gud.

Det har været vor største Glæde at se den Kraft og Villighed, som Kirkens Medlemmer har lagt for Dagen i deres Arbejde. De, der har arbejdet og har vist deres Villighed til at gøre deres Del, har gjort os meget lykkelige.

Vi har ikke andet end Kærlighed tilovers for alle Medlemmer af Den danske Mission. Vi opfordrer alle til at berede sig for Menneskesønnens Tilkommelse og alvorligt overveje de Ting, der vil kvalificere dem for hans Komme. Vi beder eder indtrængende og i Ydmyghed at tænke alvorligere paa den Gud, I elsker og tilbeder, og lade den dybe Mening med hans Mission symbolsk flamme i Julen i eders Hjem. Lær eders Børn Meningen med hans Mission, saaledes at denne Verden maa blive bedre at leve i.

Vejen til fuldkommen Fred er gennem Efterlevelse af hans Lærdomme, selv om det maaske betyder personlige Ofre ved at opgive nogle af vore Svagheder.

Han har vist os den eneste Vej — vil vi betale Prisen,

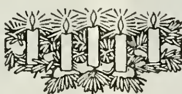
eller staar Stolthed eller Følelsen af at være valgt uden Lydighed i Vejen for fuldkommen Forstaaelse og Fred? Kundskab parret med ydmyg og lydig Tjeneste vil bringe fuldkommen Fred og varig Glæde ind i vort Liv og vil lette vor Næstes Byrde. Det var Hensigten med Mesterens Liv og burde være enhver Sidste Dages Helligs Hensigt og Haab.

Intet Medlem af Kirken, der til Stadighed nægter at adlyde Guds Profets Raad, vil bestaa, for Gud lader sig ikke spotte. Den Dag vil komme, da de, der forkaster de givne Raad og Befalinger, vil blive udelukket.

Vi glæder os med eder i Evangeliets Lys, og maa dette Lys finde Vej til vore Hjerter i denne Juletid og forblive hos os i det kommende Aar. Vi sætter stor Pris paa eders glimrende Arbejde, eders varme Venskab, eders utrættelige Indsats for Kirken.

Maa I til Belønning faa den fuldkomne Fred, der bliver alle ærlige Sjæle til Del i denne Juletid; maa den saavel blive til Glæde for eder som til Velsignelse for eders Næste, er vort oprigtige Ønske for eder alle — Medlemmer, Missionærer og Venner.

Mark B. Garff. Gertrude R. Garff.

Til Kirkens Medlemmer.

Jeg lykønsker og agter de af Kirkens Medlemmer, som oprigtigt har forsøgt at betale en ærlig Tiende til Kirken. Jeg er sikker paa, at I føler den største Glæde ved at have gjort eders Pligt financielt for Guds Kirkes Fremgang og derved vundet indre Tilfredshed ved Udførelsen af eders Pligt.

Til dem, som ikke har set sig i Stand til at betale deres Tiende, prøv nu før Aarets Slutning at bidrage lidt til Kirkens Tiendefond. Gør eders Bedste og hjælp derved Kirken økonomisk og vind for eder selv den indre Tilfredshed ved at have gjort eders Pligt.

For at I saaledes kan faa Lejlighed til at kontrollere eders Tiendeindbetalinger og overvære denne Opgørelse er der i alle Grene og Distrikter blevet arrangeret aarlige Tiendeopgørelser. Vi vil meget paaskønne eders Nærværelse og Kontrolleringen af eders Tiende.

Vi stoler paa, at I vil gøre eders Del og beder, at Herren vil velsigne eder i denne Bestræbelse.

Mark B. Garff,
Missionspræsident.

Styrelsens Veje

Fortælling af J. C. M. Carlsen.

Aage Berg og hans endnu unge Hustru sad og talte sammen inde i deres rummelige Dagligstue, hvor Kaminens Varme, de mange Blus i den svære Lysekrone og den righoldige Udstyrelse, indgav Følelse af Hygge og Velvære. Deres Samtale førtes i den stille, dæmpede Tone, der er egen for to, der drøfter en alvorlig eller intim Sag med hinanden.

Berg rejste sig nu, gik et Par Gange frem over Gulvet og standsede foran Hustruen.

»Ja,« sagde han oplivet og lagde kærligt sin Haand over hendes paa Stolearmen, »skal vi saa gøre Alvor af det Nanna, og lade det blive saaledes.«

»Ja, men som sagt, paa Prøve foreløbig, før vi binder os. Det er jo en alvorlig Ting.«

Berg indrømmede dette tilføjende: »Men vi faar saamænd nok Glæde af det.«

Hvad der var gaaet forud for denne Samtale, var kort at fortælle følgende:

Fru Bergs Søster, hendes Mand og deres to Børn var hen over Middag rejst hjem, efter at have tilbragt de to foregaaende Dage, Juledag og Juleaftensdag, hos Svogeren. Et Par dejlige Dage havde det været, ikke mindst for Vært og Værtinde, der imidlertid nu var stedt alene med et rugende Savn i deres Sind. Savnet var ikke nyt, aah nej, de havde kendt det i flere Aar; men i særlig Grad ved Lej-

ligheder som nu, naar saa elskelige Smaabørn som de bortdragne havde været til Huse et Par Dage.

Hvilken Fryd havde det ikke været for dem at se Børnenes Glæde ved deres Leg, deres straalende Ansigter over Julegaverne og deres Deltagelse omkring Juletræet, der nu stod inde i en anden Stue — lige saa ene og forladt som dem selv. Ja, de Børn, vilde blive savnet. Al deres Færd i stort og smaat vilde føles som Savn i deres daglige Liv.

Der paa Skrivebordet laa et Stykke Papir, hvorpaa Drengen havde prøvet at tegne Onkelens Heste, der stod i Række ude i Stalden. Og der under Sybordet laa et Tøjstykke, som den lille Pige havde broderet paa og derefter omdannet til et Stykke Dukketøj — Ting, som jo var overset ved Afrejsen; men det gjorde, som dvælede der endnu i Stuerne en Indflydelse af de smaa, hvis Hænder havde omfamlet Genstandene.

Naa, ganske vist, det var jo i Juletiden — denne sære Juletid, hvor man næsten uden at vide deraf, føler mere for sin Næste end ved Aarets øvrige Tider — saadan mere retsindig indstillet. Men var det ikke saaledes, man altid skulde være? Jo, selvfølgelig var det det. Og altsaa, nu skulde deres længe paatænkte Plan bringes i Udførelse. Beslutningen var taget. Kort efter Nytaar vilde de tage et Barn til sig som deres eget — ja, altsaa foreløbig paa Prøve, som vor Mor havde foreslaaet — saa skulde deres Savn af Børn i Hjemmet være Slut.

Og saaledes skete det. Man var ikke naaet mere end et Par Uger ind i det nye Aar, før en vakker, blaaøjet Gut holdt sit Indtog i det Berg'ske Hjem. Og alt stod i Glædens og Forventningens Tegn.

Og Tiden gled.

»Svend skal nok blive en rigtig Landmand. Han er vældig interesseret i alle Arbejders Udførelse, og han kender allerede de forskellige Dyr samt deres Maade at udtrykke sig paa. Og se kun! Han er ikke bange for at tage fat paa selv det nedrigske Arbejde. Ha, ha!« Aage Berg lo, idet han med sand Faderglæde med den lille ved Haanden præsenterede sig ved Døren til Vaskehuset, hvor netop Kvinderne var beskæftiget.

Deres Tilstedekomst vakte just ikke allermest Begejstring, thi den rastløse og foretagsomme Svend havde været i alt for intim Berøring med den fristende Mødding, som man just var i Lag med at fjerne.

De undgik selvfølgelig ikke de forventede Skænd for deres Uagtsomhed og Færd paa et saa utilladeligt Sted.

»Aa, hvad, Solen og den friske Vind leger ogsaa der omme, sammen med adskillige af Svends gode Venner, Duer,

Høns, Smaagrise og meget andet. Og det Snavs er ikke værst, som kan vaskes af,« var Bergs humørfyldte Svar. »Ja, Far skal nok lige straks komme og tage dig med ud at se til Kalvene,« vedblev han henvendt til Drengen, der kun ugerne vilde undvære sin Ledsagers Haand for at faa Sko og Tøj renset.

»Ja, du gaar jo nok og forvænner ham alt for meget, den Dreng,« lod Fru Nanna høre, mens et lille Smil spillede om hendes Mund.

Sommeren, den hastende men dejlige Sommer, der gyder Lys og Fornyelsens Livskraft til den skønne Jord, var svunden. Lykkeligt det Barn — ja, Voksen med — der frit og i ubegrænset Maal kan indsuge denne Kraft mellem de grønne Vange.

Svend var blandt de lykkelige; og han voksede sund og stærk, var rigtig en Kærnedreng. Og Lykken var gensidig — der var saamænd ingen, der tænkte eller nogen Tid havde skænket den berammede Prøvetid nogen Tanke.

Saaledes gik Tiden. Den følgende Vinter var næsten ogsaa til Ende.

Saa var det en Dag, at Svend og hans Forældre sad alene inde i Stuen. Svend havde fundet paa en Leg, hvorved han lavede Støj, alt for megen Støj og Halløj, og det var ikke saa lige en Sag for ham at holde op, da der blev tysset paa ham. Saa udbryder hans Moder: »Det er vist bedst, vi kommer af med den Dreng, han er alt for fuld af Spilopper, han er slet ikke til at have. Vi vil af med ham.«

Drengen hørte dette og forstod det ogsaa. Og som Ord udtalt kan afstedkomme meget — ja, uberegnelig meget, baade godt og ondt, saaledes havde Stedmoderens Ord, som hun næppe selv lagde videre Vægt paa, den største Virkning paa Svend. Hans Leg ophørte med det samme, og hans Øjne fyldtes med Taarer.

»Nej, Mor! Nej!« udbrød han hulkende, vendte sig derpaa om mod Stedfaderen, krøb op paa hans Knæ, saa ham op i Ansigtet og sagde: »Jeg holder saa meget af dig — ogsaa af Mor — du vil da ikke af med mig; du vil da være min Far al Tid, vil du ikke?«

Det kunde Berg selvfølgelig ikke staa for. Han tog Drengen ind til sig og sagde: »Jo, min Dreng, jo, jeg vil altid være din Far — lige som du jo altid vil være vor gode Dreng, ikke?«

»Jo.«

Og Svend vilde saa gerne kysse Far og Mor. Og Idyllen fortsatte. —

Men Ting er saa ubestandig i denne Tilværelse; Lykke

og Modgang, Sorger og Glæde skifter: man lever det forkrænkelige Liv.

Ikke lang Tid efter det forefaldne blev Aage Bergs Hustru alvorlig syg, og inden længe var han Enkemand.

Det var ikke alene et stort Tab og Savn for Manden, der havde mistet en god og elsket Hustru, for Svend var det ogsaa slemt, han sørgede meget over Mor, der var gaaet bort.

Nu gjaldt det om for Aage Berg at finde en Husbestyrerinde, der kunde udfylde Hustruens Plads saa godt som muligt.

Der var mange Ansøgere til den ledige Plads, og Berg's Valg faldt endelig paa en Pige ved Navn Ellen. Hun havde ikke alene gode Beviser at fremlægge for en værdifuld Uddannelse, men tillige et godt Skudsmaal for huslig Dygtighed, og hendes behagelige Væsen vidnede om en udviklet Intelligens.

Efterhaanden som Tiden skred frem, stod det mere og mere klart for Berg, at han havde truffet et godt Valg i Ellen som Husbestyrerinde. Hun var ikke alene dygtig og omsorgsfuld som saadan, men hun var ogsaa en heldig Stedfortræder for Svends Adoptivmoder, hvad Berg satte megen Pris paa. Hvor var det allerkærest at erfare hendes Omhu for Drengen, det klædte hende, og der var sandelig intet i Vejen med Oprigtigheden deri.

Men til visse Tider syntes han at se et fjernt eller længselsfuldt Udtryk i hendes Blikke, som Regel, naar han fandt dem alene, hende og Drengen, i hinandens Selskab. Det kunde jo antyde et og andet, tænkte Berg ved saadanne Stunder; hvad havde ikke hans Hustru og han selv saadan drømt og set hen til, da de var ene — Bergs Sympati gik heller ikke i dette Punkt forbi den tækkelige Ellen.

Saaledes naaede man ind under Julen.

Enhver Aarstid har sin egen Charme, Efteraar og Vinter har deres. Og er man i Dagen Løb blevet mættet af den vældige Natur derude, søger man ind til Hjemmets Arne, hvor der er godt at være, hvor man hygger sig ved Læsning og Samtale, mens Aftentimerne rinder.

Saaledes var det Tilfældet hos Aage Bergs.

Saa oprandt Juleaften. Alt var saa stille, inde som ude, under en matglinsende Stjernehimmel, der kun svagt oplyste den hvilende Jord.

Inde hos Aage Bergs havde man spist den sædvanlige Ret, som Skik var Juleaften: Risengrød, Flæsk og Rødkaal, hvorefter man havde sunget de gamle hyggelige Julesalmer, som Ellen akkompagnerede ved Orglet, ligesom Hus-

faderen læste højt for den forsamlede Husstand. Og behøves der overhovedet mere for at vække i os den evigt tilbagevendende Sindsfølelse, som vi kalder Julestemning — i ikke ringe Grad er den allerede fremlokket under de travle Forberedelser, som gaar forud for Højtiden.

Efter at den underholdende Del af Aftenen var Slut, gik Gaardens Folk hver til sit, og Svend slumrede i sin Seng.

»Du ser saa tankefuld ud, synes jeg, sagde Berg i en henkastet Tone og saa hen paa Ellen, der havde sat sig i en Sofa, selv sad han og bladede i Svends nye Billedbog, der laa fremme.

»Naa, gør jeg det?«

»Ja — det synes jeg forresten, du gør sommetider; men det betyder maaske ikke noget.«

»Aa, jeg kom bare saadan til at tænke paa et og andet; det var ellers ikke noget. — Naa, men jeg tror forresten, jeg gaar til Ro nu,« føjede hun afbrydende til og rejste sig.

Hun prøvede tappert paa ikke at lade sit bevægede Sind til Syne.

Men Berg standsede hende.

»Ellen, tøv lidt! Lad os tale lidt sammen, maaske kan det hjælpe. Vi er til for at hjælpe hinanden. Og ingen vil hellere hjælpe dig end jeg, det forsikrer jeg dig.«

Han formaaede hende til igen at sætte sig.

»Tak. Men der er saamænd intet at hjælpe mig med,« svarede hun. »Det var bare saadan nogle Minder eller maaske Stemning, der et Øjeblik løb af med mig. Men det betyder altsaa ingen Ting — ikke Spor. — Maa jeg saa gaa?« sluttede hun med et lille Smil og vilde rejse sig.

»Tøv endnu lidt, bad han. — »Jeg har ogsaa i nogen Tid tænkt paa et og andet. Blandt andet dette, at — ja, du faar undskylde mig, at jeg nu siger det, jeg vilde dog engang komme frem med det alligevel. — Svend, min Adoptivsøn, kunde ikke faa nogen bedre Mor end netop dig; det er jeg forvisset om. Saa dersom du kunde tænke dig at —«

»Jamen, Svend!« udbrød Ellen, mens hendes Aasyn udtrykte en levende Spænding og Overraskelse. — »Er Svend da ikke din egen Søn. — Hvem er han da? Hvorfra er han kommen?«

Ellens usædvanlige Iver efter Oplysningen om Svend bragte i nogen Grad Berg til at studse.

»Min Hustru og jeg,« forklarede han, »var barnløse. Og da vi savnede Børn og havde Betingelser for at kunne gøre et Barn eller flere lykkelige, besluttede vi os til at adoptere en forældreløs Dreng fra et Børnehjem. Vi erfarede blandt andet, at hans Far, kort før deres berammede Bryl-

lup, fandt Døden ved et Ulykkestilfælde, og at Moderen, der forøvrigt var af god Familie, foreløbig anbragte Barnet paa Børnehjemmet, vistnok for at uddanne sig med et Erhverv for Øje. Senere gav hun dog Afkald paa Barnet.«

»Fra hvilket Børnehjem fik I Svend?« lød det tonløst fra Ellen.

Berg nævnede Hjemmets Navn derinde i Byen.

»Hvad var hans Navn, før I fik ham?« lød det atter spørgende fra Ellen.

»Hans Navn var Svend Lykke, og det hedder han ogsaa endnu, kun med Berg som Efternavn naturligvis, hvad vi fandt passede helt godt sammen.«

Blodet var veget fra Ellens Kinder. Men før Berg erfarede videre om Grunden dertil, havde Ellen rejst sig, idet hun med Inderlighed i Stemmen udbrød: »Svend! Svend! Min egen, kære, lille Drenge!« hvermed hun forsvandt ind i Soveværelset, hvor Svend sov.

Her bøjede hun sig ned over Drengen, idet hun ufravendt lod Blikket hvile paa ham, som om hun gensaa ham efter lang, lang Tids Forløb, alt imens hun idelig kyssede hans friske Barnekinder og hviskende, stille Ord aandede fra hendes Læber.

Aage Berg var standset i Døren til Soveværelset, hvorfra han var Vidne til det, der gik for sig.

»Ja — jeg skylder jo en Forklaring for min underlige Adfærd« — begyndte Ellen med usikkert Mæle, da hun rejste sig fra Drengens Leje og saa Berg nærme sig — »for underligt — mere end underligt, det er det; det er det altsammen. Men det er sandt. Jeg er hans Moder, der har bragt ham til Verden. At jeg maaske turde være uværdig til igen at faa ham at se, er en anden Sag; jeg, der frasagde mig min Moderret, paa Grund af den tyngende Pligt, som derved hvilede paa mig. — Ja, det maa vel ogsaa undre dig, at jeg kunde gøre det. Men senere — aa, senere fortrød jeg det saa bitterligt. Dog, jeg skal ikke forsøge noget Forsvar. Men døm mig blot ikke for haardt, for hvad jeg har gjort og ikke gjort; thi i mine Handlinger — da jeg stod ene — har jeg dog tilsigtet at gøre det bedste, jeg formaaede, under de Vilkaar, jeg havde. — Ja, han, der er lille Svends Far, druknede ved en Sejlsportsulykke, ganske faa Dage før vort Bryllup skulde have fundet Sted. — Vor Letsind — det, som førte mig ud i Vanskelighederne — vilde sandsynligst være forblevet upaaagtet, om alt var gaaet efter Bestemmelsen — at vi var bleven gift; men maaske skulde det ikke saadan være. Og deri ligger en Lære, denne, at det betaler sig hundredfold at leve, som man bør og give Agt paa de gamles Raad, det Raad og

Bud, der har sin Oprindelse ved Livets Rod. Det kom jeg til at sande.«

De havde taget Plads paa hver sin Taburet ud for Svends Seng.

»Hm! — Hvor underligt Livets Tilskikkelse kan forme sig,« mælede Berg tankefuld. »Ja, jeg synes saa godt at kunne forstaa de Omstændigheder, du har omtalt, og de Indtryk, der nu maa gøre sig gældende hos dig ved den stedfundne Opklaring.

»Jeg er dyb — usigelig taknemlig for den Opklaring, og for det Hjem, som Svend har faaet,« indskød Ellen.

Aah, ja. — Og jeg giver dig ogsaa Ret med Hensyn til de Betragtninger, du ytrede før,« fortsatte Berg. »Men naar du nu har talt om din Uværdighed osv., saa ved du ogsaa, at alt kan vendes til det bedste for den, der er ærlig i sin Tragten efter det, som er Ret og godt. For mig er vor Opdagelse ogsaa en Overraskelse, endskønt der til Tider har været en Anelse fremme hos mig, om hvad der nu har vist sig som Virkelighed. — Men forøvrigt, du afbrød mig for lidt siden, da vi sad inde i Stuen,« vedblev Berg, idet han slog Talen om. »Jeg var i Færd med at ville spørge dig om noget. Det angik om for mig at faa en Mor til Svend. — Vil du, der nu har fundet din Søn, som du gav Afkald paa, igen tage ham til dig og være hans Mor — han rigtige Mor. — Ja, det kan jo kun lade sig gøre ved, at du tager mig ogsaa,« føjede han smilende til, da Ellen med Glædestaarer i Øjnene tog hans fremrakte Haand.

»Aa, jeg tager jer jo saa gerne, saa gerne — og er saa lykkelig,« hviskede hun. »Hvilken Lykke for mig, at jeg fulgte Indskydelsen at opgive min tidligere Stilling for at blive Husbestyrerinde her — hovedsagelig for en lille Drengs Skyld — for det var det. Jeg tror, det var Inspiration fra en højere Styrelse.«

»Det tror jeg med,« bifaldt Aage Berg. »Vi vil kalde det Styrelsens Veje.. — Hvilken dejlig Indledning denne Aften er til vor Jul, den vi lige har sunget om.«

»Ja, i Sandhed,« genmælede Ellen. »Men medens jeg bortvendt fra I andre sad og spillede Melodien, hvor det hedder: »Dans, lille Barn paa Moders Skød,« osv., da kunde jeg, med Tanken henvendt paa mit eget Barn, ikke holde Taarerne tilbage længere. Og det var samme Tanke, der tyngede mig, da du saa mig sidde derinde i Sofaen med Anfægtelse. At jeg nu ikke mere skal føle saadanne Anfægtelser, men altid skal have dem omkring mig, som jeg har kær, det synes mig i Øjeblikket næsten eventyrligt. Og aldrig er jeg gaaet Juletid i Møde med større Lykke og glædefyldt Sind end som denne.«

»Din Lykke, Ellen, er ogsaa min Lykke!« sluttede Aage Berg og saa skiftevis paa sin Søn og tilkommende Hustru.

Glæd dig

af Einar Nielsen.

Glæd dig, ja glæd dig du Menneskehær,
syng højt med jublende Stemme, —
Englenes Budskab fra Faderen kær
er bragt os fra Himlen derhjemme.

Englenes Budskab om Fryd og Fred,
det vi i Julen fornemme,
er som et Mønster paa det som vi ved
skal komme, om vi vil det fremme.

Tusindaarsriget vi vente nu snart,
Krige og Had skal forsvinde,
Himlen har talet saa tydeligt, klart,
har sagt os at Tiden er inde.

Tiden er inde, ja Tiden er nær
hvor vi ham vente, den Blide,
komme han vil med en jublende Hær,
befriende dem, som nu lide.

Da vil vi juble for ham, som blev født,
ham som med Julen vi hylde,
Liv han jo bragte til det som var dødt.
vor Frelse vi ved vi ham skylde.

Glæd dig, ja glæd dig du Menneskehær,
glæd dig til Tiden, der kommer,
Julen for dig nu har doblet sit Værd,
et Budskab den bringer om Sommer.

Vinderne af Julekonkurrencen.

J. C. M. Carlsen.

Som bekendt udskrev „Stjernen" en Julekonkurrence, der skulde fastslaa, hvem af Bladets Læsere skrev den bedste Fortælling og det kønneste Digt.

Resultatet foreligger nu, og blandt de indsendte Manuskripter var Dommerkomiteen enige om at tildele Præmierne som følger:

Fortællingen:
1. Præmie: J. C. M. Carlsen, Silkeborg.
2. Præmie: Elna Andersen, København.

Digtet:
1. Præmie: Einar Nielsen, Esbjerg.
2. „ Jens Peter Johansen, Bording St.

Vi takker for den store Tilslutning, som viste Interessen blandt Kirkens Medlemmer. Vi ønsker Vinderne hjertelig til Lykke og siger Tak til alle de øvrige Deltagere for deres Indsats.

Der var mange gode og smukke Manuskripter, men desværre var Præmiernes Antal jo begrænsede.

Vi haaber, at denne Julekonkurrence vil blive en aarlig tilbagevendende Begivenhed efter den Sukces, som det første Aar bragte.

I Aar var det altsaa Provinsen, som gjorde Indhug paa Præmierne, idet de 3 gik til henholdsvis, Silkeborg, Esbjerg og Bording, medens Søster Elna Andersen var ene om at repræsentere København.

De to 1. præmierede Indlæg findes i dette Nummer af „Stjernen". Desværre har det ikke været os muligt at skaffe et Billede af Broder Einar Nielsen, Esbjerg.

Idet vi ønsker alle en glædelig Jul, takker vi enhver endnu engang for de indsendte Manuskripter. *Red.*

Betydningsfuld Meddelelse.

»Kan Ungdomsforeningen skaffe Stjernen nye Abonnenter? spurgte Præsident Garff os for kort Tid siden. Vi svarede naturligvis Ja. Missionen stillede Midler til Raadighed til eventuelle Præmier, og en Plan til Opgavens Løsning blev udarbejdet.

Arbejdet tilrettelægges paa Baggrund af en Konkurrence, som kun gælder for Medlemmer af Ungdomsforeningen (saa hvis De ønsker at deltage og ikke er Medlem, maa De se at blive det). Der er udsat 25 Kroner for det Medlem i Den danske Mission, der personlig skaffer det største Antal Abonnenter inden 1. Februar 1939. For at være med her maa man skaffe mindst 15 Abonnenter.

Der er endvidere udsat et Beløb til Indkøb af en Række ikke ubetydelige Ekstrapræmier for dem, der kommer nærmest den bedste Præstation.

Til Ungdomsforeningerne er der udsat et Beløb paa 50 Kroner til den Forening, der inden 1. Februar 1939 skaffer det største Antal Abonnenter. For at være med i denne Konkurrence, maa vedkommende Ungdomsforening skaffe mindst 50 Abonnenter. For at de smaa Grene ogsaa kan have Chancer, er der endvidere udsat en Præmie til den Ungdomsforening, der i Forhold til sin Størrelse skaffer flest Abonnenter.

Hver Ungdomsforening har faaet et Forholdstal som følger:

København 75.
Aarhus 60.
Aalborg 50.
Esbjerg 40.
Randers 30.
Odense 25.
Silkeborg 25.

Den, der vinder Præmien her, faar udbetalt 1 Krone for hver Abonnent over Forholdstallet. Eksempel: Esbjerg skaffer 60 Abonnenter og overskrider herved sit Forholdstal med 50 pCt., det tilsvarende Præmiebeløb: 20 Kroner. Aarhus skaffer 80 Abonnenter og overskrider sit Forholdstal med 33 pCt., det tilsvarende Præmiebeløb: 20 Kroner. Aalborg skaffer 74 Abonnenter, og overskrider herved sit Forholdstal med 48 pCt., det tilsvarende Præmiebeløb: 24 Kroner. Resultat: Esbjerg har forholdsvis udført den bedste Præstation (50 pCt. Overskridelse af Forholdstallet) og vinder herved 20 Kroner. NB. Ingen Ungdomsforening kan

vinde begge Præmier paa een Gang. Skulde det Tilfælde indtræffe, at en Forening baade har det største Abonnementstal og den største Forholdsprocent, vil kun den største Præmie blive udbetalt til denne Ungdomsforening, og den nærmeste Konkurrent vil saa nyde godt af 2. Præmien.

Hos Deres Ungdomsforening faar De et Hefte med Blanketter for Abonnementsbegæring og Kvittering samt den fornødne Vejledning. — Resten overlader vi til Dem selv — kun skal det nævnes, at et Abonnement først er gyldigt, naar Abonnementsbegæring er udfyldt af den fremtidige Abonnent, at Abonnementsbeløbet Kr. 5,00 for et Aar, er betalt, og Kvittering udstedt herfor.

Kære Læser, De har her en Lejlighed til at gøre en Indsats for Kirken, som ingen anden end netop De kan gøre. De har Venner og Bekendte, som kun gennem Dem har Lejlighed til at træde i Forbindelse med vort Samfund, fortæl dem om de interessante Principper, vi forkynder, og forklar hvilken glimrende Anledning de har til at undersøge Kirkens Arbejde paa en fri og uafhængig Maade ved at abonnere paa Stjernen.

Da Deres Bekendte maaske kunde lide at vide lidt om den internationale Ungdomsforening, hvis danske Afdeling, De tilhører, kan vi oplyse, at Stjernen fremtidig hver Maaned vil have en Afdeling med Ungdomsforeningens Stof.

Yderligere Opfordring er sikkert overflødig, vi er overbevist om, at De gaar til Sagen med Iver og Energi. Slaget kan og skal vindes, og De kan være forvisset om, at De ikke vil komme til at mangle Vejledning og Støtte.

Med venlig Hilsen fra Hovedbestyrelsen.

Edmund Kaiser.

Fra Missionsmarken.

Ankomst.

Følgende Ældster er ankommet til Den danske Mission for at virke som Missionærer:

Rheim Magleby Jones, Salt Lake City, Utah.
Don Verle Breinholt, Salt Lake City, Utah.
George Max Larson, Spanish Fork, Utah.
H. John Madsen, Mount Pleasant, Utah.
Vern Harmon Jensen, Manassa, Colorado.
J. Marcell Pitcher, Cornish, Utah.
Andrew Benjamin Shumway, Treasureton, Idaho.

Vi byder dem velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem i deres Arbejde.

Forflyttelser.

Ældsterne Talmage M. Thompson og Le Rue E. Thurston er blevet forflyttet fra København til henholdsvis Odense og Aalborg.

Afløsninger.

Ældsterne Leland C. Hansen, Clark W. Nielsen, Ralph C. Berthelsen og Joseph Hyrum Petersen blev den 21. November hæderligt afløst fra deres Missionsvirksomhed.

Ny Distriktspræsident.

Ældste Robert Earl Sørensen er blevet indsat som Præsident over Københavns Distrikt. Vi nedbeder Herrens Velsignelse over Broder Sørensen i hans nye, ansvarsfulde Kald.

Julegudstjeneste i København.

Juleaften afholder Ungdomsforeningen en Festgudstjeneste Kl. 16,30—17.30. Der vil blive udført et udmærket Program, der vil kunne glæde alle.

Derfor velkommen Kl. 16,30 (4½).

HERNING: Den 2. Oktober 1938 blev Minna Margith Overgaard døbt af Ældste Nephi Christensen, og den 23. Oktober døbtes Egon Overgaard af Ældste Roger P. Monsen. — Vi byder disse nye Søskende velkommen i Kirken.

KØBENHAVN:

Søster Bertha Simonsen blev begravet fra Kirken Onsdag den 30. November 1938. Søster Simonsen døde pludseligt. Den store Sal var smukt pyntet, og talrige Søskende og Venner var mødt for at sige vor kære Søster det sidste Farvel. Vi føler med de efterladte i deres Sorg og beder, at Herren vil velsigne dem.

AALBORG:

Mandag den 31. Oktober 1938 mistede Aalborg Gren et af sine gode, trofaste Medlemmer, idet Ældste Jens Peter Jensen afgik ved Døden paa Kommunehospitalet. — Broder Jensen havde været Medlem af Kirken i mange Aar og altid været trofast i Udførelsen af sine Pligter og var altid villig til at gøre sin Indsats for Herrens Sag. Han døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Vi udtrykker vor dybeste Medfølelse med de efterladte i deres Sorg over at have miste en god Mand og kærlig Fader.